

Z. NÉMETH ISTVÁN

Disszonáns

Trixi az unokatestvérem könyvbemutatóján ismertem meg. Zoli a világ körüli utazásait írta meg meglehetősen érdekesen, az én figyelmem mégis inkább a hölgy felé irányult. Amikor a tekintetünk találkozott, mindig elkaptam a fejem, sajnos elég későn ahhoz, hogy leplezni tudjam a felé irányuló kíváncsiságom.

Zoli kötetét Alfonz mutatta be, mint később kiderült, ő pedig Trixi unokatestvére volt. Mély, öblös hangja volt a fickónak, haja egy szál se, és vastag keretes szemüvege mögül gyakran pillantott ki a közönségre. Mellette Zoli nyugtalanul fészkelődött a széken. Elmosolyodtam, amikor zavarában az asztalra feltornyozott könyvei közül kezébe vette a legfelsőt, s olyan kíváncsisággal lapozta, mintha most látná először. Kerülte a közönség pillantását, hol a bal lábát tette a jobbra, hol a jobbat a balra, talán attól félt, az előzőleg megbeszélte kérdésekre majd nem tud kielégítő választ adni.

Végül aztán ügyesen feloldotta a szorongását. Amikor váratlan kérdést kapott (Alfonz fütyült az előzőleg megbeszélte témákra), levetített pár kockát Dél-Afrikáról vagy Kanadáról. Az egészről semmire sem emlékszem, mert a sivatagi kaktuszok és a leszakadó jégtáblák helyett Trixi tanulmányoztam. Beleszerettem dús, a háta közepéig érő hajába, sötétzöld pulóverébe, keskeny csípőjébe. Amikor megláttam, hogy nem hord karikagyűrűt, vad terveket szőttem arra nézve, hogy a könyvbemutató utáni borkóstolón milyen szöveggel fogom megszólítani, s hogyan próbálom érdekessé tenni magam. Tíz évvel lehet fiatalabb nálam, gondoltam, az pont megfelelő. Aztán elgyávultam, és az ablak tükrébe bámulva megállapítottam, hogy csúnya vagyok és öreg, ugyan mi dolga lehetne egy ilyen Trixinek velem. Azon kívül, hogy megmosolyogja, ha nyomulni kezdek rá.

A gyávaság győzött. Amikor mindenki a pogácsás tálak felé indult, s tartotta a poharát, hogy még egy kis bort kérjen abból a finomabbikból, igyekeztem minél távolabb sodródni ettől a ragyogó teremtestől, aki kísértésbe vitt. Hiszen eldöntöttem, hogy az évekig húzódó válási procedúra miatt egy életre elegendem van a nőkből, s ha nem is vonulok kolostorba, nem tekerem majd a pedált feleslegesen, bárki is akadjon utamba.

Csakhogy Trixi megveregette a vállamat, én pedig tettetett meglepődéssel fordultam hátra. Nagyon jó szövege volt az ismerkedéshez, nekem pedig rettenetesen melegem lett. A bennem lakó hóember olvadni kezdett, répaorra hatalmas

csattanással landolt a padlón. Ja nem, a talpas pohár csúszott ki az ujjaim közül, és egy pillanatra sikerült az egész vendégsereg figyelmét magamra irányítanom.

Még akkor is beszélgettünk, amikor elfogyott az összes pogácsa, és a borosüvegek alja is csont szárazon nézett vissza a beljük kukkantó szomjas emberekre. Zoli még mindig dedikált, Alfonz a helyiségben fel és alá szaladgáló gyerekeit próbálta csendre inteni, néhány idősebb hölgy csendben beszélgetett a prérük és a szavannák imént látott gyönyörűségeiről. Mi gyors búcsút vettünk rokonainktól, ismerőseinktől, és fél óra múlva már Trixi házának legkényelmesebb foteljában ültem. Kezemben borospohárral, amit igyekeztem óvatosan tartani. Trixi gyakran felsóhajtott, hogy végre egy ember, akivel kulturáltan, értelmesen el lehet beszélgetni a világ dolgairól. Bármilyen hihetetlen, de rám gondolt.

Amikor átvonult a másik helyiségbe, hogy lerendezzen egy hosszúnak ígérkező telefonbeszélgetést, a szoba közepén álló hatalmas, fekete zongora keltette fel az érdeklődésemet. Először csak egy-két billentyűt nyomtam meg, mert biztos voltam benne, hogy nincs felhangolva. Magam is meglepődtem attól, amit hallottam. A hangja maga volt a mennyország. Mintha pufók, szárnyas angyalok énekét hallottam volna.

Trixi még javában vitatkozott valakivel, így az elfogyasztott bor és az előbb hallott menyeyi hang bátorrá tett. Az ingem aljában megtöröltem izzadó tenyereimet, és játszottam valami dalocskát. Aztán egy régi slágert, végül valami kis improvizációt. A hangszer széttárta szárnyait, lábaival a parkettát kaparta, s csalogatott, hogy repüljünk nagyon magasra. Úgy belemerültem a játékba, hogy észre sem vettem, a vendéglátóm ott áll mögöttem, és elragadtatással figyelni ténykedésemet.

Megtapsolt, átölelt, finom parfümjétől teljesen elbódulva intettem, hogy ne, ne töltse újra a poharamat. Alaposan kifaggatott arról, hol tanultam meg így zongorázni. Csodálkozása leírhatatlan volt, amikor bevallottam, hogy sehol. Nem jártam zeneiskolába, nem ismerem a kottát, mindent magamtól tanultam, önszorgalomból. Botcsinálta zenész vagyok, a magam örömeire farigcsálok dallamokat, s bízom abban, hogy valamelyik következő életemben majd elismert zeneszerző leszek.

Trixi megkért, hogy játsszak még valamit. Nem tudtam ellenállni a kérésének, főleg azért, mert úgy mosolygott rám, ahogy manapság egy Marvel-hősre szokás. Régen a félisteneknek járt ki effajta rajongás.

Improvizáltam, pár egyszerű akkordra építettem fel egyre bonyolódó dallamokat. Trixi úgy viselkedett, mintha száz éve ismernénk egymást. Kérdésére, hogy mi volt ez, azt válaszoltam, hogy így érzem magam jelen pillanatban, ezt próbáltam meg a zenén keresztül tolmácsolni.

Kért, hogy folytassam. Lehetőleg valami saját szerzeményt játsszak. A Vihar egy borospohárban című jutott eszembe, ezt gyakran játszottam kis lakásom mélyén,

egy kiszolgált szintetizátoron. A basszus hangoknak köszönhetően a zongora vágatott, mint egy száztonnás mozdony, hogy a magas, angyali futamok megszelídítsék azt, ami a komponista lelkében háborgott a mű születésekor. Trixi átölelt hátulról, éreztem, hogy a nyakamba folynak forró könnyei.

Ekkor valami nem várt dolog történt. Felcsapódott az egyik ajtó, és egy kócos, borostás, szőrös mellét kopott hálóköpenyből kivillantó férfi káromkodása tette nyomasztóvá a szoba légkörét. Nem tud aludni ettől a szörnyű klimpírozástól, ez volt a mondandójának a lényege, de mindezt olyan bután fogalmazta meg, hogy nem is akarok visszaemlékezni rá, pontosan milyen kifejezéseket használt. Aztán ahogyan jött, úgy vissza is vonult a szobába, ránk csapva a nehéz tölgyfaajtót.

Trixi egy hajtásra megivott két deci vörösbort, aztán alig győzött bocsánatot kérni. Ez a vadbarom a volt férjem, aki nem hajlandó elköltözni a házból, pedig a bíróság jogerős ítélete szerint nincs már itt semmi keresnivalója. Csodálkozó tekintetemet látva a nő biztosított róla, hogy ő mindent megtett az ügy érdekében, de hát Rudónak nincs hova mennie, mégsem kerülhet az utcára, és különben is több mint fél éve dolgozik azon, hogy valami albérletet találjon magának. Pontosabban nem dolgozik, mert nincs munkája, és Trixi azon kívül, hogy utálja, még fél is tőle. De majd csak jobbra fordulnak a dolgok. Rudónak például még él az édesanyja, de hallani sem akar róla, hogy a fia odaköltözzön hozzá. Ha a nő mégis megbékül, sima az út a hõn áhított szabadság felé.

A hõbõrgõ férj teljesen elvette a kedvemet a további játéktól, bár Trixi biztatott, hogy érdemes lenne megzenésítenem egykori házastársa imént bemutatott belépõjét is. Nehogy már az szabja a játékszabályokat, akinek nincs itt keresnivalója. Ellenálltam az unszolásnak, és kedvesen elköszöntem vendéglátómtól. Hazafelé a csillagoktól kérdeztem meg, vajon lesz-e ennek a „koncertnek” folytatása. Persze nem szóltak semmit, csak hunyorogtak, mint a sötétzárkából szabaduló légionista a büntetés leteltekor.

Trixi másnap felhívott, hogy ha van egy kis idõm, ugorjak be hozzá. Nem tudom, honnét szerezte meg a telefonszámomat, de alig hallottam, mit mond, mert annyira dõrõmbõlt a szívem. Virágot vittem, meg egy üveg bort. Azt mondta, depressziós, egy jó beszélgetés sokat segítene rajta. Úgy éreztem magam, mint egy kamasz. Süteménnyel kínált, elmeséltette velem az egész életemet, én pedig – bár kissé furcsálltam heves érdeklõdését – boldogan válaszoltam a kérdéseire. Amikor én próbáltam meg faggatni, szûkszavú lett, arra kért, zongorázzak valamit, arra az idõre legalább nem kísértik õt a múlt árnyai.

Boldogan teljesítettem a kérését, bár fél szemmel folyton a hálószoba felé sandítottam, számítva a vadállat újbóli kitörésére. A volt férje ezúttal nem tette tiszteletét, de az egyes szerzeményeim közti csendben jól lehetett hallani, hogy mérgesen fújtat a szomszédban, magában beszél, bosszankodik, fel-alá járkal a recsegõ parkettán, csapkodja a szekrényajtót meg a fiókokat, felhangosítja a tévét.

Ügyet sem vetettünk rá. Trixi kitalálta, hogy felolvas egy verset, én pedig játszom le a zongorán, ami eszembe jut róla. Parádés dallamok kerültek ki a kezem alól, ő hol dőlt a nevetéstől, hol pedig a könnyei potyogtak. Egy Petőfi-versnél felrántott a zongoraszékről, és alaposan megszorogatózott. Azt mondta, ezt a dallamot jegyezzem meg, dolgozzam ki, és ajánljam fel valamelyik zenekarnak, még nagy sláger lehet belőle. Pironkodtam, hogy talán mégsem vagyok én akkora zeneszerző, de Trixi újra és újra eljátszatta velem a dalocskát. Kezdtém azt gondolni, hogy tényleg lehet a dologban valami, el kellene küldeni a jogvédő irodának, nehogy avatatlan fülekbe vagy kezekbe kerüljön. A férje a szomszéd szobában már nem volt ekkora rajongóm. Amikor hetedszer játszottam az új szerzeményt, átrobogott a szobán, és dübörgő léptekkel elhagyta a házat. Trixi szemében különös fény villant, amit akkor én kissé félreértettem. Átöleltem, belecsókoltam dús, illatos hajába, de udvariasan eltolt magától. Vissza fog jönni, bármelyik percben itt lehet, mondta. Na és, már nem a férjed, tiltakoztam. Ekkor megcirógatta az arcomat, és azt mondta, hogy ne haragudjak, de most fáradt, szeretne korán lefeküdni. Én még nyolcadszor is eljátszottam volna azt a kis dalt, és sóvárogva néztem a bontatlan borosüvegre, de beláttam, hogy igaza van, ebben a napban ennyi volt, hagyjunk valamit a legközelebbi találkozásra is.

Hazafelé sétálva régen nem tapasztalt érzések bizsergették a bensőmet. Korán volt még, beültem az Ittrium bárba egy italra. Közben azt a bizonyos kis dalt dúdolgattam, és Trixi járt a fejemben. A csaposnak feltűnt, hogy szokatlanul jó kedvem van, meg is kérdezte, hogy nyertem-e a lottón. Abbahagytam a dúdolást, és nemet intettem a fejemmel. Attól féltem, hogy megjegyzi a dallamot, hazamegy, lekottázza és a saját nevéen megjelenteti. Akkor aztán ugrott a világlágernek, nem az én kasszám fog csilingelni a busás bevételtől.

Másnap az első gondolatom Trixi volt. Nem, nem éreztem magam szerelmesnek, inkább csak büszkének, hogy ilyen kedves barátára tettem szert. Percekig nézegettem magam a tükörben, hogy valóban ronda vagyok-e, vagy csak az ablaküveg torzított ott a könyvbemutatón. Végül is nem minden a szépség, nyugtattam meg magam, a jó beszélgetőpartner manapság aranyat ér. És máris tódultak fel bennem a témák és az ötletek, miről cseveghetnénk még Trixivel. Az például csak most derült ki, hogy ismeri és kedveli a tudományos-fantasztikus irodalmat, és a mozifilmek világában is járatos. Megnéztem az interneten a mozik műsorát, de egyetlen valamirevaló alkotást sem játszottak. Ekkor a DVD-gyűjteményem legjobb darabjai között keresgéltem, és kiválasztottam párat, amit Trixivel talán megnézhetnénk közösen.

Örömmel fogadott, ennivalóval kínált, kócos volt és kialvatlan, de én le sem tudtam venni róla a szememet. Azt mondta, néhány napra elutazik, és nagyon fog neki hiányozni a zongorajátékom. Filmnézés helyett így inkább játsszak valamit, hogy ha távol is lesz, a lelkében magával vihesse ezeket a kincseket. Orszá-

gokat sorolt fel, nekem pedig csak úgy suhantak az ujjaim a billentyűkön. Japán, Írország, Skócia, Tajvan, Egyiptom – mindből egy-egy kis etűd született. Ekkor megjelent a volt férje, és szépen, illedelmesen megkért, hogy hagyjam abba a játékot. Másnap korán kel, munkaügyben kell meghallgatásra mennie.

Vissza se gyere, mondta neki Trixi, és nyomatékosan megkért, hogy játsszam. Mi jut arról eszembe, hogy Görögország? És arról, hogy Zambia? És arról, hogy Pakisztán?

Öngyilkos lesz a férjed, ha most rögtön nem megyek haza, mondtam. Nevetett. Annál jobban szereti az életet, mondta. Aztán új játékot talált ki. Történelmi eseményeket sorolt fel, mindet hangokba kellett foglalnom. Amikor látta, hogy fáradok, kávét főzött. Biztatott, hogy csak játsszak, ne törődjek semmivel, neki ezek a kis haszontalan dallamok jelentik a túlélést.

Hát ekkor eljátszottam a zongorán a második világháborút, a honfoglalást, Trianont, a francia forradalmat, a bársonyos forradalmat, a Téli Palota ostromát, az amerikai polgárháborút meg ki tudja még mi mindent. Ennyi puskaövést, bombázást meg légitámadást csak a mély hangok intenzív bevonásával tudtam megoldani, amit Trixi minden alkalommal széles mosollyal jutalmazott. Nem úgy a volt férje, aki egy ideig ököllel verte a falat, aztán belefáradt.

Ez idáig egyetlen és legőszintébb női rajongómnak javasoltam, hogy ha ennyire tetszik neki, ami az elmémből pattan ki, rögzítse mobiltelefonnal vagy más eszközzel, és akkor máskor is meghallgathatja. Trixi csak nevetett, hogy a pillanat varázsát nem szívesen cserélné fel semmire, ez a játék itt és most zajlik, a dalok megszületnek és pár perc múlva a beálló csend kiradírozza őket a lelkünkéből.

Éjjel kettőkor jöttem el tőle. A csillagok azt suttogták, hogy de szép is a szerelem. De lehurrogtam őket, hogy törődjenek csak a saját dolgukkal.

Aztán három napig nem láttam őt. Nem mondta, hogy hova megy és miért, én pedig nem kérdeztem. Csak éppen nem volt kedvem felkelni az ágyból, inkább szabadságot vettem ki. Az asztalnál órákig ücsörögtem egy pohár tea mellett, és azon kaptam magam, hogy billentyűknek tekintem az abrosz mintáit, folyton valami jó kis dallamot pötyögtetek rajtuk.

Nagyon hosszú három nap volt, és amikor végre letelt, szívem hölgye nem vette fel a telefont. Még három napnak kellett eltelnie ahhoz, hogy végre elcsípjem őt a háza előtt. A karja be volt kötve. Ő tette? Intett a fejével, hogy nem. Biztos? Mert most rögtön helyre teszem azt a vadállatot. Elestem a lépcsőn a sötétben, mondta, tegnap áramkimaradás volt.

Ha zongorázom, hamarabb meggyógyul? Intett a fejével, hogy igen. Pezsgőt bontott, a poharat a zongorára tette, avantgárd költők műveit olvasta fel. Lássuk, hogyan reagálok le mindezt zenével. Hát, a muzsika olyan lett, amilyen verseket a lírikusok kipréseltek magukból. Trixinek tetszett, a férjének kevésbé. A volt házastárs pontban éjfélkor, bedagadt, véres szemekkel, borostásan jelent meg, nem

szólt semmit, valamit keresett a komód fiókjában. Csak reméltem, hogy nem egy revolver az. Azért körbenéztem, merre ugorhatnék el a lövés elől. Végül csak ittam egy újabb pohár pezsgőt, lesz, ami lesz.

Az egykori férj visszament a szobájába aludni, és az ágyrugók csikorgásából azt véltem kihallani, hogy nem jön álom a szemére. Trixi csak egy kis szünetet engedélyezett a számomra, amíg bekapok pár szendvicset, máris folytatnom kellett a muzsikálást. A zongora arra van, hogy használják, mondta. Úgy örököltem, nagyon fontos darab. Örülök, hogy a hatalmas zenei fantáziád és a fürge ujjaid nem engedik beporosodni. Ölelkeztünk, a hátán is játszottam pár futamot, mélyen belelegeztem a haja illatát. Valamit mondani akarok, szóltam minden bátorságomat összeszedve, és ő a legszebb mosolyával jutalmazott. Egy elcsépett, elhasznált, rövid kis szó, ami az egész világot jelenti most. Vajon melyik lehet az, kacérkodott. Talán a sámli? Vagy a dezoxiribonukleinsav? Habár ez utóbbi egyáltalán nem rövid. Ne is mondjam el, formáljam dallammá, s ő majd igyekszik kitalálni.

És akkor azon a zongorán lejátszottam a legszebb szerelmi vallomást, amit emberi elme valaha is komponált. Láttam, mennyire meghatódik, könnyek gyűlnek a szemébe, amiket az ujjai végével gyorsan letörölgetett onnét. Hozzám lépett, adott egy gyors puszit.

Nem mondom, ennél többet vártam, de nem akartam türelmetlennek mutatkozni, hiszen olyan rövid ideje ismerjük egymást. Nem várhattam, hogy beráncigál az ágyába, főleg úgy nem, hogy a másik szobában ott alszik a férje. A volt férje. Alszik? Inkább hallgatózik, talán imádkozik, hogy minél hamarabb menjek a fenébe, és hagyjam őt aludni. Vagy sötét terveket sző az elpusztításomra. Lehet, hogy mégiscsak bántotta Trixit? Akkor viszont nem érdemel kegyelmet. Meghallgathatja Nagy Sándor világhódító körútját hangokban elmesélve.

El is játszottam az összes örült császár élettörténetét rendesen. Már virradt, amikor lecsuktam a zongora fedelét. Mondanám, hogy pihenj le itt nálunk, de... Ezt mondta Trixi pillantása, én pedig bólogattam, hogy tudom, értem.

A munkahelyemen alig bírtam nyitva tartani a szememet. Amikor a főnök is észrevette, hogy itt valami baj van, állítottam, hogy valami betegség kerülget. Elküldött orvoshoz, én pedig el is mentem. Óvatosan panaszkodtam neki, hogy ne legyen gyanús a dolog. Egy hétre kiírt. Kiváltottam az orvosságot, aztán elraktam a fiók mélyére. Megborotválok, a legfinomabb arcszeszt locsoltam magamra. A tükörbe nézve megállapítottam, hogy nem vagyok eldobnivaló fickó. Sőt, tulajdonképpen jóképű vagyok. Az, hogy kicsit őszül a hajam, meg ritkul is, csak vonzóbbá tesz.

Tamás, te egy szerencsés flótás vagy, mondtam ki hangosan. Gratulálok! Jó csajod van.

Trixi nem ért rá aznap, de nem éreztem csalódást emiatt. A szívemben nőtt hatalmas rózsalugast gondoztam. Öntöztem, nyesegettem. Minden jel arra mu-

tat, hogy ez a kedves nő megkedvelt engem. Csak lassan, csak módjával. Nem elrontani egy váratlan ostrommal, mert a kőfalak könnyen ledőlhetnek. Ahogy egy kúrtszó, úgy egy rámenős zongorafutam is bajt okozhat.

Leültem a szintetizátor mellé, hogy rögzítsek valamit az elmúlt napokban komponált dalokból, de egyik sem jutott eszembe. Úgy látszik, az ihlet csak akkor érkezik, ha Trixi is jelen van. Felhívtam, fél órát beszélgettünk. Sűrűn kérte a bocsánatot, amiért nem ér rá. Ráadásul a volt férje megbetegedett, és ha nem is ápolja, de teát azért főz neki, elmegy a gyógyszerekért, kimossa a szennyesét.

Azon kaptam magam, hogy féltékeny vagyok. Mi van, hogyha ez az egész csak színjáték? Kitalálták, hogy játsszam el a legszebb szerzeményeimet, a vadállat meg úgy tesz, mintha zavarná az állandó és hangos zene, közben a falon túl már a századik kottafüzetet rója tele a fülbemászó dallamaimmal. Lehet, hogy egy kiégett komponista, aki másoktól lopott dalokkal akar újra a slágerlisták tetejére kerülni?

Aztán elhessegettem ezeket a gondolatokat. Egy részük persze újra és újra visszatért, és ott zümmögött a fejemben. Miért van Trixinek zongorája, ha ő maga nem játszik rajta? Csak a ház díszéül szolgál, semmi több? Értékes örökség? Még azt sem kérdeztem meg tőle, hogy hány évig voltak házasságok. És miért nem született gyermekük? Miért ment tönkre a házasságuk, ha egyáltalán tönkrement?

Fel-alá járkáltam a lakásban, üzentem valami semmiséget Trixinek, de nem válaszolt. Mit csinál most éppen? Csak nem a férjét gyógyítja? A volt férjét. Örület. Mi ez a régen tapasztalt, gyönyörűséges, kínzó érzés?

Elmentem hozzá. Mentem? Rohantam! Azt mondtam, most engem gyötör a depresszió, muszáj valakivel beszélnem. Azt mondta, vállalt egy kis plusz munkát, hogy ki tudja fizetni a maradék adósságát. De amíg ő a laptopba bepötyögi az adatokat, és kiszámol ezt-azt, én nyugodtan üljek le a zongora mellé, nem zavarja, ha újabb dallamokat csalogatok elő a lelkemből. Sőt, biztosan jobban megy majd a munka tőle.

Nem kellett kétszer biztatni. A waterlooi csatát játszottam el, de úgy, hogy azt Napóleon nyeri meg. Trixi végig mosolygott, még akkor is, amikor a volt férje kijött a szobából, és sírt, hogy hagyjam végre abba. Pénzt ajánlott fel arra az esetre, ha többet nem jönnek. Csodálkoztam, és tisztelettel megkérdeztem, honnét van pénze annak, aki nem jár dolgozni. Erre fenyegető hangnembe ment át, ki-látásba helyezte, hogy felgyújtja a zongorát, sőt az egész házat. Trixi közbeszólt, hogy mindezt rögzítette mobiltelefonnal, és most rögtön elküldi a rendőrségnek. A volt férj visszaódalgot a szobába, de előtte azt mondta, felszerelte magát minőségi füldugókkal, ráadásul egy doboz altató van nála, amit nem fél használni.

Trixi javaslatára ezúttal természeti jelenségeket öntöttem dallamokba. A vulkánkitörés balladája egy kicsit hangos volt, féltettem is a hangszeret, de az jól bírta a megpróbáltatásokat. A szélvihar sem volt túl csendes, de mindet lepipálta a

cunami szimfónia. Amikor a „szellőkések” sorban mind elültek, Trixi lecsukta a laptopot, majd végigpuszilgatta mind a tíz ujjamat. Én a nyakába csókoltam, és ki tudja, még mire került volna sor, hogy ha nem nyílik ki a hálószoba ajtaja, és nem jelenik meg benne a férje. Rángatózó szemhéjjal, szétrágott szájszállal. Nagykabátban. Két hatalmas teli bőrönddel.

Kibékültem az anyámmal, sziszegte, és jól bevágta maga mögött a bejárati ajtót.

Trixi arcán örömkönnyek folytak. Köszönöm, suttogta, köszönöm, hogy megszabadítottál tőle. Nincs mit, dadogtam, igazán nincs mit. Eljätsszam a győzelem pillanatát? Mindjárt, mosolygott rám nagyon kedvesen, de először felhívom Palit.

Palit? Milyen Palit?

Az illető elég hamar megérkezett. Jóképű fiatalember volt. Trixi a nyakába ugrott és szájon csókolta. Most már nincs akadálya annak, hogy hozzám költözz, ujjongta.

Úgy álltam ott, mint akit leforráztak. Azt éreztem, hogy a zongora húrjai a nyakam köré tekerednek, majd a szívemet veszik célba. Lerogytam a zongoraszékre, de akárhova nyúltam a billentyűzeten, csak disszonáns akkordokat okádott a fekete szörnyeteg.

Nem is akkora zenész, mint ahogy állítottad, mondta Pali Trixinek, és a magával hozott holmiját elkezdte berakodni az egyik kiürült szekrénybe.

Kecskés Péter: Putrefactio I (2020)